

Sygn. akt II Cz 382/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Aleksandra Żurawska

SO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2014 r. w Świdnicy na posiedzeniu niejawnym zażalenia Komornika Sądowego T. G. na postanowienie Sądu Rejonowego w Dzierżonowie z dnia 7 lutego 2014r., sygn. akt I Co 1840/13, w sprawie KM 6690/13, prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku, T. G., z wniosku wierzycielki S. F.

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 7 lutego 2014 r., Sąd Rejonowy w pkt I zmienił postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku T. G. z dnia 19 grudnia 2013 r., w ten sposób, że opłatę stałą z art. 51 ust. 1 pkt 3 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w wysokości 8.626,36 zł zamienił na opłatę stałą z art. 54 w wysokości 770,21 zł i w związku z tym koszty postępowania egzekucyjnego obciążające dłużników obniżył do kwoty 1.478,57 zł, zaś w pkt II oddalił wnioski dłużników o zasądzenie od wierzycielki kosztów postępowania skargowego. W ocenie Sądu, Komornik dokonał błędnego wyliczenia należnej opłaty, ze względu na zastosowanie niewłaściwej podstawy tego naliczenia. Tymczasem jak wynika z analizy akt postępowania egzekucyjnego o sygn. KM 6690/13 wszyscy dłużnicy dobrowolnie opuścili i opróżnili nieruchomość położoną w K. przy ul. (...), przed terminem jaki wyznaczył im Komornik (tj. 15 grudnia 2013r.), a co więcej, dłużnicy T. T., S. T. i J. T., opuścili przedmiotową nieruchomość jeszcze przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego, tj. w lipcu 2013 r., o czym Komornik został powiadomiony w dniu 12 listopada 2013 roku. Zatem zdaniem Sądu, egzekucja ograniczyła się jedynie do pierwszego jej stadium, które polegało na wezwaniu dłużników do dobrowolnego wykonania obowiązku w wyznaczonym terminie i nie doszło do jego drugiego etapu, tj. dokonania przez komornika czynności potrzebnych do wprowadzenia wierzyciela w posiadanie. O kosztach postępowania ze skargi na czynności komornika, Sąd orzekł na podstawie art. 770 k.p.c.

W zażaleniu na powyższe postanowienie Komornik, zaskarżając je w całości oraz wnosząc o jego zmianę i oddalenie skargi dłużników, zarzucił naruszenie art. 51 ust. 1 pkt 3 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, poprzez błędne przyjęcie przez Sąd, że powyższy przepis nie może stanowić podstawy obciążenia dłużnika kosztami opróżnienia i wydania nieruchomości. W uzasadnieniu skarżący podniósł, iż pismem z dnia 25 października 2013 roku, wezwał on dłużników do dobrowolnego wykonania obowiązku polegającego na opróżnieniu nieruchomości położonej przy ul. (...) w K.. W związku z tym, iż dłużnicy po skutecznym doręczeniu tegoż wezwania nie wykonali tego obowiązku, koniecznym stało się przymusowe jego wykonanie.

Sąd Okręgowy zważył. Zażalenie nie jest zasadne, zaś zarzuty podniesione przez Komornika w żaden sposób nie podważyły trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia. W pierwszej kolejności należy wskazać, że treść zażalenia skarżącego co do zasady sprowadza się jedynie do podniesienia zarzutu naruszenia art. 51 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 29

sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jedn.: Dz. U. z 2011 r., nr 231, poz. 1376), zaś w pozostałej części jest w istocie powieleniem treści jego odpowiedzi na skargę dłużników. Nie zawiera ono przy tym żadnych innych argumentów, które skutecznie polemizowałyby z oceną Sądu Rejonowego, oraz całkowicie pomija powołany przez ten Sąd przepis art. 54 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Zgodnie zaś z jego treścią, za wprowadzenie wierzyciela w posiadanie, w przypadkach innych niż wymienione w art. 51, pobiera się opłatę stałą w wysokości (...) przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, a w razie podjęcia egzekucji na skutek dalszych naruszeń posiadania, opłatę zwiększa się każdorazowo o (...). Komornik natomiast upatruje słuszności swojego postanowienia w art. 51 ust. 1 pkt 3, który określa opłatę stałą w wysokości (...) przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego za opróżnienie lokalu z rzeczy lub osób, z tym że odrębną opłatę pobiera się od każdej izby. Słusznie wskazał Sąd Rejonowy, że z protokołu „- wydania nieruchomości - opróżnienia lokalu” nie wynika, aby nastąpiło opróżnienie lokalu z rzeczy i osób przez Komornika. Nie zastał on bowiem dłużników w lokalu, zaś rzeczy tam się znajdujące, zgodnie z oświadczeniem obecnej dłużniczki T. T., stanowiły własność właścicielki lokalu (czemu wierzycielka nie zaprzeczyła). Ponadto treść protokołu stwierdzała, że „budynek mieszkalny został wydany wolny od osób, rzecz i praw ich reprezentujących”. Nie ulega zatem wątpliwości, że w rozpoznawanej sprawie, przy ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego, które obciążają dłużnika, winien mieć zastosowanie art. 54 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, bowiem stanowi on *lex specialis*, do ogólnej zasady ustalania opłaty wyrażonej w art. 51 ustawy. Sąd Rejonowy przy tym prawidłowo obliczył należną opłatę egzekucyjną, jak i ustalił całościową kwotę kosztów postępowania egzekucyjnego, co prowadziło do oddalenia zażalenia Komornika jako całkowicie nieuzasadnionego.

Skoro więc zarzuty zażalenia w żaden sposób nie podważyły trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, zażalenie to, jako bezzasadne, nie mogło podlegać uwzględnieniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, stosownie do treści art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc, orzekł jak w postanowieniu.